

Komandi partur:

Komandi partur verður ein lýsing av frímerki, sum kemur út 24. september. Tað lýsir søguna um Daniel J. Danielsen og hansara Congo søgu og ta viðurkenning henda søga nú fær úti í heimi

Johanna Mortensen saman við manninum Dánjal Johan

Fýra bygdaráðslimir og ein lögtingslimur í Kvinnuárinum 1975. V.f. Óluva Hansen, Jona Hendriksen, Kirsten Andreassen, Poula Christiansen og Óluva Bærentsen. Jona Henriksen var í 1974 fyrsta kvinna, sum fekk fast sæti á tingi sum varafólk hjá Lákupi Lindenskov, ið varð landsstýrismaður.

Men tað var ikki altíð, at tað gekk so væl í hond. Men semja var um, at tað sum hon ikki kundi klára, kundi eingin annar.

Hon var eisini við í øðrum almennum lívi. Hon var eitt skifti nevndarlimur í sjúkrakassanum, og hon var enntá eisini nevndarlimur í Fuglafjarðar Arbeidskvinnufelag. Eisini var hon formaður fyri Reyða Kross deildini í Fuglafirði, og deildin hevði eisini innivist í kjallaranum hjá henni. Hon hevur verið sera virkin á mongum økjum.

Sofia var í 1917 við til at stovna jarðarmóðurfelagið. Hon gjørdist formaður aftaná Hansinu í Fjósi, sum eisini var ein markant kvinna. Sofia greiðir frá í verkinum Danmarks Jordemødre, sum kom út í 1935, at umstøðurnar hjá jarðarmóðrum vóru sera vánaligar. Tað kravdist nógv av teimum í bardaganum at bota um teirra viðurskifti. Lønin var so vánalig, at hon var helvtin av lønini hjá djóralækninum.

Í 1920 sóu tær ongan annan útveg fyri at bota um teirra kor, enn at allar søgdu upp í sínum størvum. Tá kom so mikið av røringi í, at løgtingið kom upp í og samtykti at seta donsku reglurnar á økinum í gildi í Føroyum, og hetta merkti munandi hækking í lønini hjá jarðarmóðrunum.

Í 1937 skrivaði Sofia eina grein í Tidsskrift for Jordemødre um Hansinu í Fjósi, har hennara avrik fyri jarðarmóður verður lýst. Her

sæst, at tað lá væl fyri at skriva.

Tá ið Sofia doyði í 1964 lat hon ein part av síni ogn í ein hjálpargrunn fyri einkjur við børnum. Hesin grunnur er til enn.

Sofia giftist ikki aftur, men hon tók Svend Sigvardssen til sín.

Karen Pouline Samuelsen

Karin var fødd 19.juli 1885 í Kirkjubø. Ein systir var Frederikka, kona Gazet Patursson, kenda urtagarðsmannin í Kirkjubø. Ein beiggi Karina var kendi lærarin Poul Titus Samuelsen.

Karen fór 17 ára gomul á læraraskúla og aftan á prógvíð í 1906 varð hon lærarinna í Kvívíkar sókn. Her var hon til á sumri 1919, tá ið hon gjørdist lærari á Hvítanesi og í Hoyvík. Í 1925 fekk hon starv sum lærari í Kirkjubø sókn. Í Kvívík var hon formaður fyri sjúkrakassan, og í Kirkjubø var hon limur av sóknarstýri og meinigheitsráð. Tað er ikki eydnast at fáa at vita hennara tíðarskeið í sóknarstýrinum, men tað hevur so verið aftaná 1925.

Á eldri árum flutti hon aftur til Kvívíkar. Hon var í ætt við teir fyra brøðurnar, sum gingu burtur við Stella Argus í 1957. Tískil kom hon at bígva hjá systir teirra Ninnu. Karin doyði 15.desember 1967.

Tá ið hon fór til gravar vóru tveir prestar úr Norður Streymoy við. Her skal verða endurgivin ein partur av teirri prædiku, sum var

Karin Sofia Anthoniussen

hildin yvir henni:

“Undir navninum Karin í Kirkjubø var hon kend av mongum. Har var hon borin í heim, har vaks hon upp, og ongantíð kundi hon gloyma tað, sum henni var givið í barn-dómsheiminum.

Í dag varð hon borin út úr tí heimi her í Kvívík, sum hon kom at verða knýtt at við kærleikans bondum fram um nakað annað. Tað sum við henni verður borið út frá tykkum, Ninnu og Jógvan og børnum tykkara, eru vit onnur ikki før fyri at meta um tíansheldur at tala um við gravarferð hennara.

Longu tíðliga var Karin farin at gera vart seg í ymiskum kirkjuligum og kristiligum arbeiði. Hennara partur kom ikki at liggja eftir, tá ið talan var um heimamissión, heidningamissión, KFUK og mangt annað, men hjartabarn hennara mundi sunnudagsskúlin vera.”

Tað verður sagt, at Hans Andreas Djurhuus, skaldið, var forliptur í Karini. Men hesum kom so einki burtur úr. Hon giftist ongantíð. Men tað verður eisini sagt, at Karin í sanginum hjá Hans Andreasi “Vit kunnu øll at renna dyst”, er henda Karin. Seinasta ørindi ljóðar soleiðis:

Ja, Karin, hon er altíð fyrst, hon allar leikir kann.

Hon lærði meg at renna dyst og spæla gamlan mann.

Kvinnutíðindi: Eitt søguligt kommunuval

Í 1976 var tað framvegis sjálðsamt við kvinnum í kommunustýrum, sum tað sæst í grein í Kvinnutíðindum.

Í oktober hevði Kvinnufelagið í Havn vitjan av fyra sóknarstýrslimum av bygd. Tær vórðu valdar við kommunuvalið í 1974 og tóku við í sjálvum kvinnuárinum 1975. Tó hevði Poula Christiansen sitið fyrri valskeiðið, sum greitt frá í umrøddu, sum eisini umrøddi hesa søguna hjá Poulu.

Óluva Bærentsen, Skopun, greiddi frá, at dóttirin var komin inn eitt kvøldið og hevði sagt mammuni frá, at hon var komin

Karin Samuelsen

á forstandaraskapslistan. Hon hevði lagt afturat, at “tú fer so beint og biður teir koyra teg av listanum”. Men tað fór hon ikki, og hon varð vald.

Kirstin Viberg Andreassen, Toftir segði frá, at hon í arbeiði sínum hitti nógv ungfólk. Tey høvdu upp undir valið sagt, at tey vildu stilla hana upp. Tískil varð hon vald.

Óluva Hansen, Leynar, hevur sjálv arbeiðt á kommunuskrivstovuni og sostatt verið við til at skriva listarnar. Á einum lista restaði eitt valevni. Hann, ið gekk við listanum, segði, at “har er einki annað at gera, enn at tú sjálv kemur uppá.” Tað hendi eisini og hon varð vald.

Allar søgdu seg hav fingið góðan stuðul frá monnunum. Samstarvið í kommunustýrinum hevði verið gott. Tær hildu ikki, at tær finga aðra viðferð enn hinir sóknarstýrslimirnir. “Tað prógvar eisini tað, sum vit altíð hava sagt, at tað er tað mest náttúrliga at samarbeiða á øllum økjum. Vit skulu bara av við teir gomlu fordómarnar”.

Í Havn

Ein partur av hesi søgu er eisini, at Malla Samuelsen í 1956-1960 var fyrsta kvinna í Tórshavnar Býráð. Tann næsta, Jona Henriksen sat 1969 -1973. Vit skulu fram til 1985, tá verður Lisbeth Petersen vald. Men í 1989 kemur gongd á. Tá koma Katrin Dahl og Kristianna Rein afturat Lisbeth.

Hetta var so eitt sindur av kvinnusøgu lýst av einum mannfólki!